

**536/14/RO
WP 211**

**Avizul 01/2014 privind aplicarea noțiunilor de necesitate și de
proporționalitate și protecția datelor în sectorul asigurării respectării legii**

Adoptat la 27 februarie 2014

Grupul de lucru a fost instituit în temeiul articolului 29 din Directiva 95/46/CE. Acesta este un organism consultativ european independent pentru protecția datelor și a vieții private. Sarcinile sale sunt prezentate la articolul 30 din Directiva 95/46/CE și la articolul 15 din Directiva 2002/58/CE.

Secretariatul este asigurat de către Direcția C (Drepturi fundamentale și cetățenia Uniunii) a Comisiei Europene, Direcția Generală Justiție, B-1049 Bruxelles, Belgia, Biroul nr. MO-59 02/013.

Site internet: http://ec.europa.eu/justice/data-protection/index_ro.htm

PARTEA I

0.0 Rezumat

Având în vedere dificultatea interpretării numărului mare de măsuri existente sau propuse pentru controlul la frontieră sau asigurarea respectării legii¹ care ar putea implica ingerința în viața privată a unei persoane, fără însă o prelucrare a datelor sale cu caracter personal, Grupul de lucru instituit în temeiul articolului 29 (GL29) a elaborat prezentul aviz pentru a evidenția din nou importanța noțiunilor de necesitate și de proporționalitate. Întrucât noțiunile s-au dezvoltat în contextul mai larg al respectării vieții private, este important să se înțeleagă raportul acestora cu protecția datelor.

Cu toate că Directiva 95/46/CE, ca instrument anterior Tratatului de la Lisabona, nu se aplică într-o mare măsură în spațiul de libertate, securitate și justiție (SLSJ), GL29 reiterează necesitatea aplicării în general a principiilor sale în domeniul protecției datelor. În plus, principiile apar în cadrul altor instrumente precum Convenția 108 care se aplică SLSJ.

Avizul oferă câteva orientări practice pentru legiuitorii și autoritățile din SLSJ în cazul în care intenționează să propună măsuri noi sau să revizuiască măsurile existente prin recurgerea la jurisprudență și la experiența membrilor GL29. Ar trebui luate în considerare următoarele aspecte:

- temeiul juridic al unei măsuri, în special în temeiul articolului 8 alineatul (2) din Convenția europeană a drepturilor omului;
- problema specifică ce urmează să fie abordată, cum ar fi gravitatea problemei și atitudinile sociale și culturale;
- motivele care stau la baza măsurii și care sunt strâns legate de deciziile referitoare la păstrarea datelor, reducerea colectării și calitatea datelor; și
- furnizarea de dovezi suficiente pentru justificarea motivelor alegerii măsurii.

1.0 Introducere (scopul și structura)

1.1 Prezentul aviz are drept scop clarificarea noțiunilor de necesitate și de proporționalitate și aplicarea acestora în cazul măsurilor existente sau propuse² în vederea soluționării unor probleme în contextul asigurării respectării legii la mai multe niveluri – local/regional, național sau european. Publicul vizat de prezentul aviz include în primul rând legiuitorii de la nivelul UE și de la nivel național și autoritățile responsabile cu soluționarea problemelor din SLSJ³. Mai exact, sunt vizate autoritățile care intră în

¹ În acest context, GL29 definește măsurile ca însemnând orice măsură existentă sau propusă care vizează abordarea unei probleme în contextul aplicării legii. Aceasta ar putea fi, de exemplu, un act legislativ european sau național care vizează abordarea unei probleme specifice sau a unei varietăți de probleme care trebuie soluționate de către o agenție din SLSJ prin supravegherea unei persoane suspecte de către un organism de asigurare a respectării legii.

² În acest context, GL29 definește măsurile ca însemnând orice măsură existentă sau propusă care vizează abordarea unei probleme în contextul asigurării respectării legii. Aceasta ar putea fi, de exemplu, un act legislativ european sau național care vizează abordarea unei probleme specifice sau a unei varietăți de probleme care trebuie soluționate de către o agenție din SLSJ prin supravegherea unei persoane suspecte de către un organism de asigurare a respectării legii.

³ O listă a autorităților însărcinate cu soluționarea problemelor din spațiul de libertate, securitate și justiție (SLSJ) este disponibilă la următoarea adresă de internet

http://europa.eu/legislation_summaries/justice_freedom_security/index_ro.htm

domeniul de aplicare al propunerii de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, identificării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și la libera circulație a acestor date, precum și autoritățile menționate la titlul V al Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

- 1.2 La nivel european, noțiunile de necesitate și de proporționalitate s-au dezvoltat din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO) referitoare la articolul 8 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția CEDO) care stabilește dreptul la respectarea vieții private și de familie. Cu toate că protecția datelor reprezintă în sine o noțiune distinctă și, în prezent, un drept fundamental separat și autonom în temeiul articolului 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (carta), care are aceeași valoare juridică ca cea a tratatelor în conformitate cu articolul 7 din TFUE, GL29 dorește să atragă atenția asupra modului de abordare stabilit de CEDO în temeiul articolului 8 din convenție ca urmare a importanței raportului strâns și a interacțiunii acestuia cu protecția datelor. Această afirmație este valabilă în special în contextul SLSJ.

Urmând această logică, GL29 analizează în primul rând modul în care CEDO a definit noțiunile de necesitate și de proporționalitate atunci când se raportează la articolul 8 din Convenția CEDO, înainte de a examina abordarea Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) atunci când interpretează articolele 7 și 8 din cartă. Pentru a oferi câteva orientări practice, încheiem cu o analiză a elementelor care trebuie luate în considerare atunci când sunt adoptate măsuri privind SLSJ și putem să ne însușim unele dintre lecțiile învățate din abordarea CEDO și din experiența pe care GL29 (și membrii acestuia) a dobândit-o deja în acest domeniu.

GL29 consideră că prezentul aviz va ajuta legiuitorul și autoritățile din SLSJ să înțeleagă mai bine elementele care trebuie luate în considerare pentru a evita situația în care orice viitoare propunere de măsură privind SLSJ să fie considerată doar ca având „valoare adăugată” sau ca „fiind utilă”, ci în schimb să fie considerată necesară și proporțională. Este de la sine înțeles că acesta îi va ajuta să respecte, de asemenea, principiile protecției datelor.

Prezentul aviz poate fi, de asemenea, util autorităților naționale de protecție a datelor (NDPA) atunci când li se solicită să analizeze aceste noțiuni în contextul SLSJ.

- 1.3 GL29 intenționează să revizuiască și, dacă este necesar, să actualizeze prezentul document în funcție de evoluția jurisprudenței și de experiența relevantă a autorităților naționale de protecție a datelor în acest domeniu.

PARTEA II

2.0 UE și cadru juridic european

- 2.1 O analiză a legislației anterioare, actuale și viitoare în materie de protecție a datelor relevă faptul că protecția datelor cu caracter personal a evoluat de la dreptul la viață privată astfel cum este prevăzut la articolul 8 din Convenția CEDO din 1950. Odată cu dezvoltarea noilor tehnologii și a posibilităților de supraveghere, atât în sectorul public, cât și în cel privat, a devenit evident că este necesară o protecție suplimentară a persoanelor față de terți (în special față de stat) pe lângă drepturile „defensive” recunoscute în temeiul articolului 8 din Convenția CEDO prin garantarea dreptului unei persoane de a avea control asupra propriilor date cu caracter personal.

Protecția datelor cu caracter personal a fost recunoscută ca drept separat pentru prima dată în cadrul Convenției Consiliului Europei pentru protejarea persoanelor fizice față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal (Convenția 108) care a constituit o sursă importantă de inspirație și pentru Directiva 95/46/CE.

Trimiterile la dreptul la viață privată din articolul 1 din Convenția 108 și din preambulul și articolul 1 din Directiva 95/46/CE demonstrează că dreptul la protecția datelor este corelat cu dreptul la viață privată.

Dreptul la protecția datelor cu caracter personal a evoluat ca drept separat în varianta ulterioară a Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (carta), care prevede în plus față de dreptul la viață privată și de familie, definit la articolul 7, și un drept explicit la protecția datelor cu caracter personal, definit la articolul 8.

Articolul 52 din cartă stabilește domeniul de aplicare al acestor drepturi. Articolul 52 alineatul (1) stipulează că restrângerile acestor drepturi trebuie să fie prevăzute de lege. Acestea trebuie să respecte principiul proporționalității și pot fi impuse numai în cazul în care sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor recunoscute de Uniunea Europeană sau necesității de a proteja drepturile și libertățile.

Articolul 52 alineatul (3) din cartă prevede că, în măsura în care cartă conține drepturi care corespund unor drepturi garantate de Convenția CEDO, cum ar fi dreptul la viață privată și de familie, înțelesul și domeniul lor de aplicare sunt aceleași ca cele prevăzute de convenție.

Măsura în care drepturile sunt corelate poate fi observată și în jurisprudența recentă a Curții de Justiție a Uniunii Europene. Pentru aplicarea testelor de necesitate și de proporționalitate în cauzele privind protecția vieții private/datelor, Curtea pledează pentru o coroborare a articolelor 7 și 8 din cartă⁴.

- 2.2 Aceasta demonstrează că există o legătură clară între dreptul la protecția datelor și dreptul la o viață privată și de familie prevăzute de Convenția CEDO și de cartă. Întrucât autoritățile din SLSJ sunt autorități publice, acestea vor intra sub incidența convenției și, în consecință, în conformitate cu cerințele de la articolul 51 alineatul (3) din cartă,

⁴ CJUE, cauza C-291/12, Schwarz/Stadt Bochum, hotărârea Curții din 17 octombrie 2013.

înțelesul și domeniul de aplicare ale noțiunii de viață privată în contextul SLSJ trebuie să fie aceleași cu cele prevăzute în convenție.

Prin urmare, înțelesul, domeniul de aplicare și aplicarea unor noțiuni precum cea de necesitate și de proporționalitate în SLSJ, de asemenea, nu trebuie să fie mai reduse decât cele prevăzute la articolul 8 din Convenția CEDO.

PARTEA III

3.0 Opinia CEDO cu privire la noțiunile de necesitate și de proporționalitate și dreptul la viață privată și de familie

3.1 Având în vedere legătura dintre respectarea vieții private și protecția datelor menționată în secțiunea 2 și faptul că CEDO a fost cea care a dezvoltat noțiunile de necesitate și de proporționalitate în interpretarea sa dată articolului 8 din Convenția CEDO, trebuie să analizăm înainte de toate jurisprudența acesteia pentru a înțelege abordarea sa.

3.2 Articolul 8 alineatul (1) din Convenția CEDO prevede că:

„Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale”.

Cu toate acestea, acest drept nu este absolut, iar articolul 8 alineatul (2) stabilește motivele unei posibile ingerințe a statului în exercitarea dreptului la viață privată al unei persoane:

„Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acesta este în conformitate cu legislația și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora”.

3.3 CEDO a stabilit trei criterii care trebuie îndeplinite pentru a garanta conformitatea oricărei ingerințe cu articolul 8 alineatul (2). În consecință, orice ingerință trebuie:

- să fie în conformitate cu legislația,
- să urmărească unul dintre scopurile legitime prevăzute la articolul 8 alineatul (2) și
- să fie necesară într-o societate democratică.

Prin urmare, o ingerință în exercitarea drepturilor unei persoane prevăzute la articolul 8 trebuie să îndeplinească toate aceste trei criterii ale testului pentru a fi justificată. În continuare, GL29 a sintetizat sau a făcut trimitere la jurisprudența relevantă a CEDO pentru a contribui la clarificarea opiniei CEDO cu privire la fiecare criteriu dintre acestea.

3.4 Criteriul 1: Să fie în conformitate cu legislația

În cauza MM împotriva Regatului Unit⁵, CEDO a stabilit criteriile care trebuie îndeplinite pentru ca o acțiune sau o activitate să fie „în conformitate cu legislația”. O activitate trebuie:

să aibă un temei în dreptul intern și să fie compatibilă cu statul de drept; și legislația trebuie să fie suficient de accesibilă și previzibilă, adică formulată cu destulă precizie pentru a permite persoanei respective să își ajusteze conduita⁶.

⁵ MM împotriva Regatului Unit, Cererea nr. 24029/07 (CEDO, 13 noiembrie 2012).

⁶ Huvig împotriva Franței, Cererea nr. 11105/84 (CEDO, 24 aprilie 1990).

Pentru a respecta aceste cerințe, CEDO a indicat că legislația:

„...trebuie să asigure o protecție juridică adecvată împotriva caracterului arbitrar și, prin urmare, să prevadă cu suficientă claritate domeniul puterii discreționare conferite autorităților competente și modul de exercitare a acesteia”⁷.

Pe scurt, o activitate va fi în conformitate cu legislația dacă are un temei juridic (prevăzut de dreptul anglo-saxon – *common law* - sau de dreptul continental) și oferă norme clar definite care reglementează modul în care va fi desfășurată activitatea în cauză. Dacă este cazul, respectivele norme ar trebui, de asemenea, să stabilească în mod clar amploarea oricărei puteri discreționare conferite autorității de asigurare a respectării legii și orientări privind modul în care această putere discreționară ar trebui exercitată și să ofere garanții juridice adecvate.

3.6 Criteriul 2: Să urmărească un scop legitim

Acest criteriu nu are nevoie de explicații, însă este strâns legat de cerința ca o ingerință să fie „necesară într-o societate democratică”. Pentru a urmări un scop legitim, o activitate trebuie să fie desfășurată în conformitate cu unul dintre scopurile prevăzute la articolul 8 alineatul (2), de exemplu, apărarea ordinii sau prevenirea faptelor penale, protecția drepturilor și a libertăților altora etc.

3.7 Criteriul 3: Să fie necesară într-o societate democratică

Strâns legat de criteriul anterior, o măsură privind SLSJ trebuie, de asemenea, „să fie necesară într-o societate democratică” în cazul în care are drept consecință o ingerință care urmărește un scop legitim.

3.8 Au existat numeroase cauze în care CEDO a considerat necesară examinarea înțelesului sintagmei „necesară într-o societate democratică”. În cauza *Handyside împotriva Regatului Unit*⁸, CEDO a precizat că adjectivul „necesar” *„...nu este sinonim cu indispensabil...și nici nu are flexibilitatea unor termeni precum «admisibil», «normal», «util», «rezonabil» sau «oportun»”⁹*. CEDO a precizat, de asemenea, că: *„în acest context, necesitatea implică existența unei nevoi sociale imperioase”¹⁰*.

3.9 Acesta constituie un aspect important deoarece termenul „necesitate” nu ar trebui interpretat într-un sens prea larg pentru a nu permite eludarea drepturilor fundamentale. Nici nu ar trebui interpretat prea literal deoarece astfel s-ar stabili un standard prea înalt și s-ar îngreuna foarte mult desfășurarea unor activități de altfel legitime care pot interfera în mod justificat cu drepturile fundamentale.

3.10 În aceeași cauză, Curtea a analizat dreptul la libertatea de exprimare, la existența și dezvoltarea continuă ale unei „societăți democratice”. Aceasta a precizat că: *„având în vedere acest fapt, fiecare «formalitate», «condiție», «restricție» sau «sanctiune» impusă... trebuie să fie proporțională cu scopul legitim urmărit”¹¹*.

⁷ MM împotriva Regatului Unit, Cererea nr. 24029/07 (CEDO, 13 noiembrie 2012).

⁸ *Handyside împotriva Regatului Unit*, Cererea nr. 5493/72 (CEDO, 7 decembrie 1976).

⁹ *Handyside împotriva Regatului Unit*, Cererea nr. 5493/72 (CEDO, 7 decembrie 1976), punctul 48.

¹⁰ *The Sunday Times împotriva Regatului Unit*, Cererea nr. 6538/74 (CEDO, 6 noiembrie 1980), punctul 59.

¹¹ *Handyside împotriva Regatului Unit*, Cererea nr. 5493/72 (CEDO, 7 decembrie 1976), punctul 49.

3.11 În final, CEDO a explicat că rolul său a fost să ia ulterior o hotărâre „... *dacă sunt relevante și suficiente motivele oferite de poliție pentru a justifica măsurile efective de «ingerință»*”¹².

3.12 Există o serie de cauze cu care a fost sesizată CEDO care au făcut trimitere la unul sau la mai multe dintre testele pe care CEDO și le-a stabilit pentru a stabili dacă o măsură este „necesară într-o societate democratică”¹³.

Nevoia socială imperioasă – Ingerința corespunde unei nevoi sociale imperioase?

Proportionalitatea – Ingerința este determinată de o măsură proporțională cu scopul legitim urmărit?

Motive relevante și suficiente – Motivele oferite pentru justificarea ingerinței sunt relevante și suficiente?

Din nou, GL29 a oferit câteva explicații, prezentate în continuare, cu privire la modul în care CEDO a abordat fiecare test.

3.13 Testul 1: Nevoia socială imperioasă

Am explicat deja anterior faptul că o autoritate din SLSJ ar putea avea un scop legitim în temeiul articolului 8 alineatul (2), de exemplu, „prevenirea, identificarea și investigarea unei fapte penale”. Deși noțiunea „nevoie socială imperioasă” este dificil de definit, aceasta va implica întotdeauna identificarea, în sfera mai largă a scopului legitim urmărit, a nevoii sociale specifice care trebuie abordată în vederea protecției securității publice.

3.14 În esență, ceea ce încearcă CEDO să abordeze în acest caz este dacă, de exemplu, o autoritate din SLSJ a identificat motivul necesității ingerinței sale în exercitarea dreptului la viață privată al unei persoane. Cu toate acestea, termenul „nevoie socială imperioasă” implică un nivel superior de gravitate, de urgență sau de efect imediat asociat cu nevoia la care măsura încearcă să răspundă. Prin urmare, definirea nevoii sociale imperioase va implica luarea în considerare a unei serii de factori. Aceștia pot include îngrijorările din rândul publicului, natura problemei care trebuie abordată etc. Acești factori vor influența cu siguranță orice tip de date cu caracter personal care pot fi prelucrate în vederea soluționării respectivei probleme/nevoi sociale imperioase.

3.15 O cauză specială analizată de CEDO a fost cauza Dudgeon împotriva Regatului Unit¹⁴. Reclamantul a susținut că legislația în vigoare în Irlanda de Nord care incriminează actele de homosexualitate, indiferent de locul în care s-au produs, de vârsta persoanelor implicate sau de consimțământul sau capacitatea de a consimți a acestora, îi încalcă drepturile ce îi revin în temeiul articolului 8 din Convenția CEDO.

3.16 Cu toate că CEDO a admis necesitatea adoptării unor reglementări pentru toate tipurile de acte sexuale, a rămas să se stabilească dacă legislația Irlandei de Nord, care depășește

¹² Handyside împotriva Regatului Unit, Cererea nr. 5493/72 (CEDO, 7 decembrie 1976), punctul 50.

¹³ A se vedea, de exemplu, S și Marper împotriva Regatului Unit, Cererile nr. 30562/04 și 30566/04 (CEDO, 4 decembrie 2008), punctul 101; Khelili împotriva Elveției, Cererea nr. 16188/07 (CEDO, 18 octombrie 2011); Klass și alții împotriva Germaniei, Cerea nr. 5029/71 (6 septembrie 1978); Leander împotriva Suediei, Cerea nr. 9248/81 (CEDO, 26 martie 1987); Huvig împotriva Franței, Cerea nr. 11105/84 (CEDO, 24 aprilie 1990); Z împotriva Finlandei, Cererea nr. 22009/93 (CEDO, 25 februarie 1997); K și T împotriva Finlandei, Cererea nr. 25702/94 (12 iulie 2001).

¹⁴ Dudgeon împotriva Regatului Unit, Cererea nr. [7525/76](#) (CEDO, 22 octombrie 1981).

în mod semnificativ reglementările existente în alte state membre care sunt părți la Convenția CEDO, privind activități similare, este în continuare „necesară”¹⁵.

- 3.17 Referindu-se la scopurile legitime oferite ca motiv pentru legislație și remarcând, de asemenea, schimbarea semnificativă a punctelor de vedere cu privire la homosexualitate, care a avut loc la nivelul societății din momentul adoptării legislației, CEDO a precizat că:

„Nu se poate susține în aceste circumstanțe că există o «nevoie socială imperioasă» pentru a incrimina astfel de acte, nefiind suficientă justificarea oferită de riscul de lezare a unor categorii vulnerabile ale societății care trebuie protejate sau de efectele asupra publicului”¹⁶.

În concluzie, cu toate că poliția din Irlanda de Nord a urmărit un scop legitim, atunci când s-a pus problema stabilirii dacă măsurile luate de aceasta erau sau nu „necesare într-o societate democratică”, aceasta nu a trecut testul nevoii sociale imperioase deoarece nu a putut demonstra într-un mod satisfăcător în fața CEDO că a existat o astfel de nevoie¹⁷. Cu toate că au existat obiecții din partea anumitor medii ale societății, punctele de vedere mai deschise ale societății în ansamblu au sugerat că nu mai este nevoie ca legislația să fie la fel de aspră cu am fost cu privire la actele sexuale între bărbați homosexuali. În plus, nu au existat suficiente dovezi că măsurile au fost justificate pentru a preveni lezarea respectivelor categorii vulnerabile ale societății sau că acestea, în cazul în care nu ar fi fost luate, ar fi avut efecte negative asupra publicului.

- 3.18 Esența însăși a unei nevoi sociale imperioase constă în fluiditatea sa și într-un anumit grad de subiectivitate al acesteia. În consecință, cheia îndeplinirii acestui criteriu o vor reprezenta contextul și dovezile. Gravitatea unei nevoi sociale imperioase sau a unei lezări/unui prejudiciu/unui efect negativ asupra societății poate influența „*caracterul imperios*” al nevoii sociale imperioase.

De exemplu, un argument acceptat ar putea fi acela că publicul consideră faptele penale violente de natură sexuală ca fiind mult mai grave/imperioase decât furturile. Prin urmare, s-ar putea accepta faptul că un grad mai mare de ingerință în exercitarea dreptului la viață privată sau la protecția datelor al unei persoane poate fi justificat pentru abordarea fetei penale în cauză. Cu toate acestea, s-ar putea afirma, de asemenea, că, din cauza înmulțirii cazurilor de furt, a modului în care este săvârșită această faptă penală, a numărului de persoane afectate de aceasta etc., furturile ar putea constitui elemente la fel de grave, dacă nu mai grave, în unul sau mai multe state membre. Însă, pentru stabilirea gradului de gravitate, importante vor fi contextul și dovezile prezentate pentru justificarea ingerințelor în scopul abordării unor astfel de fapte penale.

¹⁵ Dudgeon împotriva Regatului Unit, Cererea nr. [7525/76](#) (CEDO, 22 octombrie 1981) „...pentru a păstra ordinea publică și decența [și] pentru a-i proteja pe cetățeni de ceea ce este ofensator sau injurios... pentru a oferi suficiente garanții împotriva exploatării și coruperii celorlalți, în special a persoanelor care sunt deosebit de vulnerabile deoarece sunt tinere, prezintă deficiențe fizice sau psihice, nu au experiență sau se află într-o stare de dependență fizică, oficială sau economică specială”.

¹⁶ Dudgeon împotriva Regatului Unit, Cererea nr. [7525/76](#) (CEDO, 22 octombrie 1981), punctul 60.

¹⁷ A se vedea, de asemenea, în acest sens cauza Khelil împotriva Elveției, Cererea nr. 16188/07 (CEDO, 18 octombrie 2011).

- 3.19 Având în vedere cele menționate mai sus și după o analiză a unei părți semnificative din jurisprudența CEDO în acest domeniu, se pare că, în momentul în care a reflectat asupra jurisprudenței, CEDO a subliniat că posibili factori (și aceasta nu este o listă exhaustivă) pentru evaluarea „nevoii sociale imperioase” ar putea fi următorii:
- Măsura încearcă să soluționeze o problemă care, în cazul în care nu este soluționată, poate avea ca rezultat o lezare sau un efect negativ asupra societății sau a unei părți din societate?
 - Există vreo dovadă că măsura poate atenua o astfel de lezare?
 - Care sunt punctele de vedere mai deschise (sociale, istorice sau politice etc.) ale societății cu privire la problema în cauză?
 - Au fost luate suficient în considerare eventualele puncte de vedere/obiecții specifice unei măsuri sau unei probleme exprimate de societate?

3.20 Testul 2: Proporționalitatea

Al doilea test (proporționalitatea), astfel cum a fost stabilit de CEDO, impune în esență ca o măsură care interferează cu un drept stipulat în Convenția CEDO să nu fie mai invazivă decât este necesar pentru atingerea scopului legitim urmărit.

- 3.21 Două cauze importante cu care a fost sesizată CEDO și care au implicat aspectul proporționalității în domeniul legislației privind protecția vieții private sunt Z împotriva Finlandei¹⁸ și S și Marper împotriva Regatului Unit¹⁹. În cauza S și Marper, reclamantii s-au plâns de faptul că prelevarea de către poliție a mostrelor de ADN și a amprentelor digitale ale acestora a constituit o ingerință nejustificată în exercitarea drepturilor ce le revin în temeiul articolului 8. În cauza Z, problema a constat în faptul că anumite informații cu caracter personal ale reclamantei (inclusiv cu privire la starea sa de sănătate) au fost dezvăluite publicului.
- 3.22 În ambele cazuri, CEDO a admis faptul că activitățile în cauză au urmărit scopul legitim al apărării ordinii sau al prevenirii sau identificării unor fapte penale. Apoi, CEDO a analizat măsura în care activitățile au fost „necesare într-o societate democratică”.
- 3.23 În acest sens, CEDO a apreciat că motivele oferite nu erau relevante sau suficiente pentru a trece peste interesul reclamantei de a păstra confidențialitatea asupra datelor sale.
- 3.24 În cauza S și Marper, CEDO a criticat „*natura generală și nediscriminatorie*”²⁰ a puterii de obținere și de păstrare a mostrelor de ADN. Curtea a remarcat lipsa oricărei atenții acordate „*naturii sau gravității infracțiunii*”²¹ sau „*vârstei persoanei suspectate de săvârșirea infracțiunii*”²² și a afirmat că păstrarea nu este limitată în timp, indiferent de natura sau gravitatea infracțiunii. De asemenea, au fost evidențiate lipsa unor garanții, în

¹⁸ Z împotriva Finlandei, Cererea nr. 22009/93 (CEDO, 25 februarie 1997).

¹⁹ S și Marper împotriva Regatului Unit, Cererile nr. 30562/04 și 30566/04 (CEDO, 4 decembrie 2008).

²⁰ S și Marper împotriva Regatului Unit, Cererile nr. 30562/04 și 30566/04 (CEDO, 4 decembrie 2008), punctul 119.

²¹ S și Marper împotriva Regatului Unit, Cererile nr. 30562/04 și 30566/04 (CEDO, 4 decembrie 2008), punctul 35.

²² S și Marper împotriva Regatului Unit, Cererile nr. 30562/04 și 30566/04 (CEDO, 4 decembrie 2008), punctul 119.

special „posibilitățile limitate ca datele unei persoane achitate să fie eliminate”²³ și lipsa oricărei analize independente a justificării păstrării mostrelor.

3.25 Factorii luați în considerare de CEDO în ambele cauze demonstrează gama largă a factorilor care pot fi relevanți pentru evaluarea proporționalității unei măsuri. În special, cauza S și Marper demonstrează că este puțin probabil ca o măsură generală să îndeplinească criteriul proporționalității de a fi „necesară într-o societate democratică”²⁴, chiar și atunci când se poate demonstra că aceasta urmărește un scop legitim.

3.26 Având în vedere cele menționate mai sus și după o analiză a unei părți semnificative din jurisprudența CEDO în acest domeniu, se pare că, în momentul în care a reflectat asupra jurisprudenței, CEDO a subliniat că posibili factori (și aceasta nu este o listă exhaustivă) pentru evaluarea „proporționalității” ar putea fi următorii:

- **Măsuri existente/măsuri propuse**

Trebuie remarcat, de asemenea, că acest factor poate fi corelat și cu noțiunea necesității în sensul său cel mai strict. Pentru analiza necesității unei măsuri propuse (prin înlocuirea sau completarea măsurii existente), o metodă de a analiza această abordare este de a examina mai întâi eficacitatea măsurilor existente în raport cu măsurile propuse. Prin această metodă se poate analiza fiecare măsură existentă/propusă în parte sau se poate aborda o viziune globală asupra măsurilor existente. În cazul în care măsura propusă îndeplinește criteriul necesității în cadrul evaluării, aceasta trebuie să treacă, de asemenea, testul răspunsului proporțional prin examinarea scopului legitim urmărit de măsura propusă și nevoia socială imperioasă de drept la viață privată al unei persoane, identificată în raport cu drepturile și libertățile.

Indiferent de modul în care se realizează, această evaluare ar trebui să implice o explicație bazată pe dovezi a motivului pentru care măsurile existente nu mai sunt suficiente pentru a răspunde respectivei nevoi. Trebuie să se poată demonstra în mod clar, pe baza unor dovezi, modul în care măsura propusă va răspunde nevoii sociale imperioase identificate. Aceasta ar putea include dovezi bazate pe exemple de situații în care măsura a fost utilizată anterior, în circumstanțe identice sau similare, și s-a dovedit a fi eficace. În cazul în care o parte din motivul pentru care noua măsură este propusă o reprezintă remedierea deficiențelor legate de eficacitatea măsurilor existente, atunci aceasta ar trebui, de asemenea, să fie explicată și demonstrată în mod clar.

În această etapă, ar trebui prezentată o explicație privind ce alte măsuri au fost luate în considerare și dacă acestea au fost considerate sau nu mai mult sau mai puțin invazive asupra vieții private. În cazul în care o măsură a fost respinsă deși a fost considerată mai puțin invazivă asupra vieții private, ar trebui oferite argumente solide privind motivul pentru care respectiva măsură nu a fost selectată pentru a fi pusă în aplicare²⁵.

²³ S și Marper împotriva Regatului Unit, Cererile nr. 30562/04 și 30566/04 (CEDO, 4 decembrie 2008), punctul 119.

²⁴ A se vedea, de asemenea, în acest sens cauza Campbell împotriva Regatului Unit, Cererea nr. 3578/05 (CEDO, 27 martie 2008).

²⁵ Pentru a ajuta acest proces, ar putea fi utilă consultarea lucrării GL29 privind evaluările impactului asupra vieții private.

- **Domeniul de aplicare – Domeniul de aplicare al măsurii propuse este suficient de limitat?**

Acesta poate acoperi numărul de persoane afectate de măsură sau volumul de informații colectate sau perioada pentru care respectivele informații vor fi păstrate. Domeniul de aplicare poate acoperi toate aceste elemente, pe unele dintre acestea sau pe niciunul, în funcție de natura măsurii în cauză.

- **Garanții – Ce măsuri sunt aplicate pentru a se garanta respectarea drepturilor fundamentale?**

Termenul de garanții în acest context are, de asemenea, un sens larg și poate acoperi, de exemplu, acțiunile întreprinse pentru limitarea domeniului de aplicare al unei măsuri sau atenționări formulate cu privire la momentul sau la modul în care aceasta poate fi aplicată. Alternativ, acesta poate implica necesitatea luării unei alte decizii obiective înainte de aplicarea unei măsuri în respectivul caz. Garanțiile pot acoperi, de asemenea, eventualele căi de atac puse la dispoziția persoanelor împotriva unei anumite măsuri sau a efectelor acesteia și domeniul de aplicare al respectivelor căi de atac.

- **Natura ingerinței**

Aceasta poate include tipul de informații colectate, contextul în care măsura urmează să fie aplicată sau natura activității care face obiectul măsurii. În cauza *Dudgeon*, CEDO a acordat importanță naturii deosebit de sensibile a activității vizate, precum și circumstanțelor în care a fost aplicată măsura. Deși caracterul sensibil al activității sau al informațiilor afectate va fi relevant, trebuie să se analizeze și dacă o măsură va fi aplicată în condiții în care anumite persoane ar putea avea așteptări mari în materie de respectare a vieții private. De exemplu, argumentele legate de respectarea vieții private în ceea ce privește contextul sunt foarte diferite atunci când sunt instalate camere de televiziune cu circuit închis pe o stradă în comparație cu instalarea lor în toalete sau în saloane de spital.

- **Gravitatea nevoii sociale imperioase și a lezării sau a prejudiciului conex sau a efectului asupra publicului.**

Cum natura ingerinței, inclusiv tipurile de activitate afectată sau de informații colectate, constituie argumente relevante, la fel și natura nevoii sociale imperioase la care trebuie să se răspundă. Cu cât este mai gravă problema și/sau cu cât este mai mare, mai gravă sau mai semnificativă lezarea sau prejudiciul la care poate fi expusă societatea, cu atât mai mult poate fi justificată o ingerință.

Statul membru dispune permanent, în temeiul Convenției CEDO, de o marjă de apreciere pentru identificarea nevoii sale sociale imperioase și a nivelului de ingerință pentru urmărirea unui scop legitim. CEDO a precizat în mod clar că, în cadrul evaluării, respectiva marjă va face întotdeauna obiectul unui control judiciar, în special în ceea ce privește garanțiile existente²⁶.

Un scop general valabil în temeiul articolului 8 alineatul (2) ar putea include apărarea ordinii sau prevenirea și identificarea faptelor penale. În sens larg, s-ar putea afirma că în general prevenirea sau identificarea faptelor penale este în sine o nevoie socială

²⁶ *Klass și alții împotriva Germaniei*, Cererea nr. 5029/71, (CEDO, 6 septembrie 1978).

imperioasă și astfel orice activitate desfășurată în acest scop răspunde întotdeauna unei nevoi sociale imperioase. Totuși, chiar dacă această afirmație este adevărată, ar fi în continuare necesar, pentru evaluarea proporționalității, să se poată identifica fapta penală specifică pe care o măsură trebuie să o prevină/identifice și, în același timp, să se ia în considerare lezarea, prejudiciul sau riscul la care ar fi expus publicul în cazul în care respectiva problemă ar rămâne nesoluționată.

3.27 **Testul 3: Motive suficiente și relevante**

Al treilea test al CEDO indică în mod clar faptul că o ingerință trebuie justificată de motive relevante și suficiente legate de cerințele celor două teste anterioare. Concluzia că există motive relevante și suficiente pentru a justifica ingerința este mai ușor formulată numai în cazul în care se analizează în mod corespunzător dacă există o nevoie socială imperioasă și dacă măsura propusă/luată este cea mai proporțională. Cu toate acestea, în plus față de propria analiză sau în locul acesteia, o autoritate/un legiuitor din SLSJ se poate baza pe cercetări, studii sau alte informații pentru a-și justifica raționamentul.

3.28 Un exemplu al principiului conform căruia trebuie prezentate motive suficiente și relevante este evidențiat în cauza K și T împotriva Finlandei²⁷. În acest caz, reclamanții au contestat hotărârea autorităților locale din Finlanda de a lua doi copii din grija acestora și de a-i interna în centre de plasament și restricțiile conexe privind dreptul de vizitare a copiilor. În opinia sa, CEDO a considerat că autoritățile, deși aveau de-a face cu doi copii proveniți din aceeași familie, au oferit motive suficiente și relevante pentru a demonstra măsura pe care au luat-o în cazul unui copil, dar nu și în cazul celuiilalt.

3.29 **Opinia CJUE cu privire la noțiunile de necesitate și de proporționalitate și dreptul la viață privată și de familie**

3.30 În plus față de analiza aprofundată a jurisprudenței CEDO cu privire la articolul 8 din Convenția CEDO prezentată mai sus, GL29 dorește, de asemenea, să atragă atenția asupra eforturilor mai recente ale CJUE de a aplica testele de necesitate și de proporționalitate articolelor 7 și 8 din cartă. În cauza Schwarz²⁸, CJUE a dezvoltat o metodă pentru a evalua dacă exercitarea drepturilor prevăzute la articolele 7 și 8 din cartă au fost restrânse în mod nejustificat. CJUE își începe analiza cu articolul 52 alineatul (1) și reiterează faptul că restrângerile exercitării drepturilor fundamentale trebuie:

- să fie prevăzute de lege,
- să respecte substanța acestor drepturi,
- și, cu respectarea principiului proporționalității, să fie *necesare și*
- să răspundă efectiv unor obiective de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți. (punctul 34 din hotărâre).

²⁷ K și T împotriva Finlandei, Cererea nr. 25702/94 (CEDO, 12 iulie 2001).

²⁸ Schwarz împotriva Stadt Bochum, CJUE, C-291/12, (CJUE, 17 octombrie 2013), nepublicată încă, domnul Schwarz a atacat refuzul autorităților din orașul german Bochum de a-i elibera un pașaport (UE) dacă acesta nu conține două amprente ale sale. Această obligație decurge din Regulamentul (CE) nr. 2252/2004 din 13 decembrie 2004 privind standardele pentru elementele de securitate și elementele biometrice integrate în pașapoarte și în documente de călătorie.

3.31 Analizând mai atent chestiunea proporționalității și a necesității, Curtea de Justiție a afirmat că *„trebuie verificat dacă restrângerile aduse drepturilor menționate sunt proporționale având în vedere obiectivele urmărite”* (de legislația relevantă). *„Prin urmare, trebuie să se analizeze dacă mijloacele puse în aplicare sunt apte să realizeze aceste obiective și nu depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea lor”* (a se vedea punctul 40 din hotărâre).

În plus, Curtea a precizat la punctul 46 din hotărâre că: *„în ceea ce privește, în continuare, examinarea caracterului necesar al unei astfel de prelucrări, legiuitorul are printre altele obligația să verifice dacă pot fi concepute măsuri care să afecteze mai puțin drepturile recunoscute de articolele 7 și 8 din cartă, contribuind totodată în mod eficient la obiectivele reglementării Uniunii în cauză”*.

3.32 Și mai recent, avocatul general al Curții de Justiție, Pedro Cruz Villalón, și-a prezentat în decembrie 2012 concluziile în cauzele irlandeză și austriacă împotriva Directivei 2006/24/CE privind păstrarea datelor (DRD), în cauzele C-293/12 și C-594/12. În observațiile sale, acesta precizează în mod clar că, deși DRD urmărea un scop legitim, aceasta nu era totuși necesară din cauza *„[incompatibilității] DRD cu principiul proporționalității în măsura în care impune statelor membre să garanteze ca datele să fie păstrate o perioadă care poate atinge doi ani”*²⁹. Prin urmare, DRD nu este necesară din cauza lipsei unor motive relevante și suficiente oferite pentru perioada de doi ani de păstrare a datelor prevăzută în aceasta. Acest fapt a condus la o ingerință disproporționată în viața privată a clienților ale căror date sunt păstrate pentru perioada maximă de doi ani chiar și în lipsa oricărei suspiciuni.

3.33 **Rezumat**

Este important să se sublinieze faptul că CEDO a precizat în mod clar că neîndeplinirea celor trei criterii va însemna o neîndeplinire a criteriului necesității.

Prin urmare, după o analiză a tuturor criteriilor – a fi prevăzut de lege, a urmări un scop legitim și a fi necesar într-o societate democratică (și în acest caz, cele trei teste, de asemenea) –, toate acestea vor reprezenta o cerință pentru garantarea că orice măsură privind SLSJ este o ingerință necesară în exercitarea dreptului la viață privată și de familie al unei persoane.

De asemenea, ceea ce rezultă în mod clar din jurisprudență este existența unui raport între respectarea vieții private și protecția datelor care va impune o coroborare a ambelor dispoziții. GL29 explorează în continuare acest raport în părțile IV și V.

²⁹ Concluziile avocatului general privind Comunicatul de presă privind concluziile avocatului general http://europa.eu/rapid/press-release_CJE-13-157_en.htm

4.0 Corelarea respectării vieții private cu protecția datelor

Astfel cum se precizează în mod clar la articolul 52 alineatul (3) din cartă, menționat anterior, orice interpretare a articolului 7 din cartă ar trebui să aibă același înțeles ca al articolului 8 din Convenția CEDO. Protecția datelor cu caracter personal este, de asemenea, un drept fundamental consacrat în articolul 8 din cartă, iar normele specifice de aplicare a acestuia sunt menționate la articolul 16 din Tratatul de la Lisabona. Norme specifice care reglementează acest drept sunt prevăzute în Directiva 95/46/CE privind protecția datelor și în Deciziile-cadru privind protecția datelor (JAI/2008/977). Cu toate că Directiva 95/46/CE nu acoperă neapărat toate autoritățile din SLSJ din toate statele membre, principiile sale (rezultate din Convenția 108) vor fi în continuare general aplicabile. Având în vedere dificultatea de a analiza multitudinea de măsuri privind SLSJ care vor avea un caracter invaziv asupra vieții private, excluzând însă prelucrarea datelor cu caracter personal, în momentul propunerii, aplicării sau revizuirii oricărei măsuri privind SLSJ, trebuie luate în considerare ambele drepturi și ambele seturi de norme care le protejează.

- 4.1 În momentul analizării unei măsuri privind SLSJ, este necesar să fie luați în considerare mai mulți factori pentru a se garanta faptul că respectiva măsură este conformă cu normele privind respectarea vieții private și protecția datelor. Ca în cazul tuturor drepturilor fundamentale, restrângerile exercitării dreptului la viață privată și a dreptului la protecția datelor fac obiectul cerințelor de la articolul 52 alineatul (1) din cartă. „Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți”.

Termenul „necesar” apare și în legislația secundară, de exemplu, articolul 3 din Decizia-cadru privind protecția datelor. Sub rezerva diferitelor calificări de aplicare a directivei în contextul SLSJ, ar trebui remarcat faptul că termenul „necesar” este utilizat, de asemenea, în mod extins în întreaga directivă și, poate cel mai important, în articolele 6 și 7 care prevăd criteriile privind legitimitatea prelucrării datelor. De o relevanță deosebită, având în vedere atenția acordată necesității într-un context SLSJ, este articolul 7 litera (e). Acesta prevede că prelucrarea va fi legitimă dacă: „*prelucrarea este necesară pentru aducerea la îndeplinire a unei sarcini de interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investit operatorul sau terțul căruia îi sunt comunicate datele*”.

În acest sens, termenul „necesar” din directivă oferă o garanție importantă în ceea ce privește legitimitatea prelucrării datelor cu caracter personal și, în temeiul articolului 13, ar trebui considerat ca o garanție care *limitează* orice prelucrare a datelor în scopurile prevăzute la respectivul articol.

4.2 În plus, în ceea ce privește prelucrarea datelor în contextul SLSJ, CJUE a fost explicită cu privire la noțiunea de necesitate și nevoia unei abordări coerente a aplicării și a impactului acesteia asupra protecției datelor, afirmând că: *„Astfel, ținând seama de obiectivul Directivei 95/46/CE, care constă în asigurarea unui nivel de protecție echivalent în toate statele membre, noțiunea de necesitate, astfel cum rezultă aceasta din articolul 7 litera (e) din această directivă, nu poate avea un conținut care să varieze în funcție de statele membre”*³⁰.

Deși există o jurisprudență mai redusă referitoare la acest raport la CJUE, hotărârile acesteia concordă în mare măsură cu abordarea CEDO. Prin urmare, alinierea la abordarea CEDO în ceea ce privește noțiunea de necesitate ar trebui să garanteze o aplicare coerentă a acesteia în contextul protecției datelor.

³⁰ Huber C-524/06 Huber împotriva Germaniei, CJUE (16 decembrie 2008).
<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=76077&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=30432>

5.0 Asigurarea faptului că măsurile privind SLSJ sunt conforme cu normele privind respectarea vieții private și protecția datelor

Respectarea vieții private și protecția datelor sunt două noțiuni distincte. Totuși, acestea sunt adesea corelate. Prin urmare, ambele trebuie examinate dacă se vizează aplicarea unei măsuri privind SLSJ care le afectează.

CEDO și-a prezentat în mod clar abordarea, explicată anterior, cu privire la componenta privind respectarea vieții private a unor astfel de măsuri. CJUE și-a pronunțat, de asemenea, primele hotărâri aplicând testul necesității și proporționalității în cauzele care au avut ca obiect respectarea vieții private și protecția datelor. GL29 va aborda câteva exemple de situații concrete suplimentare în care necesitatea și proporționalitatea legislației în materie de protecție a datelor a reprezentat și reprezintă o miză. Exemplele sunt structurate pe baza a patru principii-cheie ale protecției datelor, astfel cum sunt definite în directivă: prelucrarea corectă și legală, limitarea scopului, minimizarea datelor și păstrarea datelor. GL29 face trimitere la directivă, chiar dacă aceasta, ca instrument anterior Tratatului de la Lisabona, într-o mare măsură nu se aplică în SLSJ. Cu toate acestea, GL29 reamintește că principiile sale sunt general aplicabile în domeniul protecției datelor întrucât apar în alte instrumente precum Convenția 108 și Decizia-cadru privind protecția datelor, aplicabile SLSJ.

5.1 Prelucrarea corectă și legală a datelor

Primul principiu al directivei este exprimat la articolul 6 alineatul (1) litera (a) din directivă astfel:

*„(1) Statele membre stabilesc că datele cu caracter personal trebuie să fie:
(a) prelucrate în mod corect și legal;”*

5.2 O autoritate din SLSJ trebuie să dispună de un cadru juridic (drept codificat sau drept de tip anglo-saxon/ de tip continental) pentru a garanta că puterile pe care le exercită sunt legitime. Acest fapt este deosebit de important în cazul unei jurisdicții codificate în care autoritatea SLSJ are teme juridic de a exercita puteri specifice pentru a-și îndeplini funcțiile în urmărirea respectivului scop legitim. Pentru a garanta deplina conformitate cu înțelesul termenului „legal” în ceea ce privește protecția datelor, se recomandă analiza elementelor celor trei teste ale CEDO de la criteriul „să fie necesară într-o societate democratică” care ar putea reprezenta o metodă utilă de a se garanta, de asemenea, că normele privind protecția datelor sunt, la rândul lor, respectate.

5.3 De exemplu, în cauza Dudgeon împotriva Regatului Unit³¹, nu a existat niciun litigiu legat de problema dacă poliția a acționat în conformitate cu legea sau dacă a urmărit un scop legitim. Cu toate acestea, poliția nu a reușit să demonstreze că măsurile pe care le-a luat și care au adus atingere vieții private a domnului Dudgeon au fost „necesare într-o societate democratică”. GL29 a adoptat o abordare similară atunci când și-a prezentat avizul cu privire la propunerile Comisiei Europene privind frontierele inteligente. Comisia a identificat patru scopuri principale care trebuie atinse și care ar necesita prelucrarea de date a milioane de cetățeni. Cu toate acestea, GL29 a concluzionat că nu au existat suficiente dovezi care să indice modul în care propunerile Comisiei vor atinge

³¹ Dudgeon împotriva Regatului Unit, Cererea nr. 7525/76 (CEDO, 23 septembrie 1981).

scopurile prevăzute în acestea. Din perspectiva protecției datelor, Comisia nu a reușit să definească într-un mod suficient de clar scopul prelucrării acestor date, nerespectând astfel principiile minimizării/păstrării datelor. Dintr-o perspectivă mai largă a vieții private, propunerile nu au reprezentat un răspuns proporțional cu nevoia socială imperioasă identificată și, în cele din urmă, cu scopul legitim urmărit. Din orice perspectivă, dacă ar fi fost adoptate, măsurile ar fi fost, de asemenea, ilegale.

- 5.4 În Regatul Unit, Directiva privind protecția datelor a fost transpusă astfel încât toate organismele de asigurare a respectării legii fac, la rândul lor, obiectul dispozițiilor sale. Ca atare, în iulie 2013, autoritatea de protecție a datelor din Regatul Unit a aplicat măsuri de executare oficiale împotriva unor polițiști care au utilizat un sistem de recunoaștere automată a numărului de înmatriculare (ANPR) pe toate drumurile din interiorul și din jurul unei mici localități rurale din Hertfordshire, Anglia. În acest caz, prelucrarea datelor cu caracter personal a respectat în general cerințele legislației naționale în materie de protecție a datelor. Polițiștii au respectat normele naționale relevante privind păstrarea datelor, au prelucrat datele cu caracter personal colectate în scop polițienesc și nu au prelucrat date irelevante sau inexacte în acest scop.

Cu toate acestea, datele cu caracter personal trebuie, în plus, să fie prelucrate „legal” în conformitate cu alte drepturi și obligații legale, inclusiv cu dreptul la respectarea vieții private. Urmând raționamentul CEDO, autoritatea de protecție a datelor din Regatul Unit, la o analiză mai atentă, a constatat că polițiștii nu au identificat în mod corespunzător o nevoie socială suficient de imperioasă pentru a justifica nivelul de ingerință în viața privată a atâtor persoane (nevinovate). A existat, de asemenea, o lipsă de probe care să demonstreze în mod corespunzător modul în care introducerea ANPR la o scară așa de mare într-o zonă cu o rată redusă a criminalității ar fi ajutat în mod semnificativ la soluționarea problemelor pe care polițiștii le-au identificat. Prin urmare, autoritatea de protecție a datelor din Regatul Unit a constatat că măsura a fost o ingerință nejustificată în exercitarea dreptului la viață privată a persoanelor în temeiul cartei/Convenției CEDO. Prin urmare, prelucrarea a fost ilegală în sensul legislației privind protecția datelor.

- 5.5 Prin urmare, pentru a se garanta faptul că datele sunt prelucrate în mod corect și legal, o măsură privind SLSJ trebuie să fie conformă cu legislația și să urmărească un scop legitim în temeiul articolului 8 din Convenția CEDO. Însă, trebuie să fie și necesară într-o societate democratică. Aplicând din nou testele stabilite de CEDO, măsura ar trebui să fie conformă nu numai cu dreptul la viață privată, ci și cu principiul prelucrării corecte și legale a datelor.

5.6 **Principiile limitării scopului și minimizării datelor**

Deși principiile limitării scopului și minimizării datelor sunt distincte, acestea sunt adesea corelate. Prin urmare, GL29 le abordează pe amândouă în prezenta secțiune. Directiva prevede aceste principii la articolul 6 alineatul (1) litera (b) și, respectiv, litera (c):

(b) colectate în scopuri determinate, explicite și legitime și să nu mai fie prelucrate ulterior într-un mod incompatibil cu aceste scopuri. Prelucrarea ulterioară a datelor în scopuri istorice, statistice sau științifice nu este considerată incompatibilă atât timp cât statele membre prevăd garanții corespunzătoare;

(c) adecvate, pertinente și neexcesive în ceea ce privește scopurile pentru care sunt colectate și prelucrate ulterior;

- 5.7 Principiul limitării scopului³² vizează înțelegerea *motivului* pentru care sunt prelucrate anumite date cu caracter personal. Aceasta implică un caracter cât mai specific posibil în ceea ce privește scopurile pentru care o măsură propusă ar putea justifica colectarea și prelucrarea de date cu caracter personal. În acest fel, s-ar putea obține, de asemenea, o mai bună conformitate cu principiul minimizării datelor. Principiul minimizării datelor a fost instituit pentru a se garanta faptul că numai un volum minim de date cu caracter personal este prelucrat pentru a atinge scopul stabilit. Aceste principii de protecție a datelor sunt foarte strâns legate de noțiunea de proporționalitate în contextul respectării vieții private. Dar, din nou, respectarea acestor principii va contribui, de asemenea, la respectarea principiului necesității în general. Avocatul general Poiares Maduro (2008) a exprimat în mod clar acest fapt în concluziile sale: *„Noțiunea de necesitate [...] este consacrată ca element al criteriului proporționalității. Aceasta înseamnă că autoritatea care adoptă, pentru a atinge un scop legitim, o măsură ce aduce atingere unui drept apărut de sistemul juridic comunitar trebuie să demonstreze că acea măsură este cea mai puțin restrictivă dintre măsurile prin care se poate atinge acel scop”*³³.
- 5.8 În avizul său referitor la pachetul privind frontierele inteligente propus de Comisia Europeană, GL29 și-a reiterat argumentele potrivit cărora o limitare a scopului insuficient definită – asociată cu lipsa unor dovezi care să demonstreze că măsura propusă ar răspunde unei nevoi sociale imperioase –, nu va fi conformă cu protecția datelor. În special în ceea ce privește sistemul de intrare/ieșire (EES), care implică prelucrarea de date a milioane de cetățeni, GL29 a constatat că: *„[EES]...va identifica persoanele care au depășit data de ședere, dar nu va aborda niciuna dintre cauzele subiacente, iar în sine nu dispune de niciun fel de mijloace de reducere a numărului de persoane care depășesc perioada de ședere, decât poate de acela de a funcționa ca factor moderat de descurajare”*³⁴.
- 5.9 Un alt exemplu de situație în care au fost exprimate astfel de preocupări a fost legat de Directiva privind păstrarea datelor. GL29 și-a exprimat îngrijorarea cu privire la faptul că păstrarea generală a datelor tuturor persoanelor înregistrate de furnizorii de servicii de telecomunicații din UE, timp de 2 ani, pentru ca autoritățile din SLSJ să poată avea acces la respectivele date constituia o ingerință disproporționată în raport cu dreptul la viață privată al unei persoane. Grupul a afirmat, de asemenea, că Directiva privind păstrarea datelor nu prezenta suficientă claritate și că ar încălca principiul limitării scopului. GL29 a propus, de asemenea, măsuri alternative mai proporționale precum „procedurile de înghețare rapidă”, pentru a oferi un mod mai puțin invaziv de atingere a obiectivelor propunerii, și a concluzionat că propunerea ar trebui să includă clauze privind reevaluarea și încetarea efectelor³⁵.

³² Linkul către avizul grupului de lucru instituit în temeiul articolului 29 privind limitarea scopului:

http://ec.europa.eu/justice/data-protection/Art.-29/documentation/opinion-recommendation/files/2013/wp203_en.pdf

³³<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=71021&pageIndex=0&doclang=RO&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=704998>, punctul 27.

³⁴ Avizul grupului de lucru 206 – Avizul 05/2013 privind frontierele inteligente.

³⁵ Avizul grupului de lucru 64 – Avizul 5/2002 privind declarația comisarilor europeni pentru protecția datelor prezentată în cadrul Conferinței internaționale de la Cardiff (9-11 septembrie 2002) cu privire la păstrarea sistematică obligatorie a datelor privind traficul înregistrate de furnizorii de servicii de telecomunicații; Avizul grupului de lucru – Avizul 4/5 referitor la propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind păstrarea datelor prelucrate în legătură cu furnizarea serviciilor de comunicații electronice accesibile publicului și de modificare a Directivei 200/58 [COM(2005) 483 final, 21.9.2005].

5.10 Alte două exemple care vizează limitarea scopului și proporționalitatea pot fi observate în cazurile gestionate de autoritățile de protecție a datelor la nivel național, unul vizând autoritatea de protecție a datelor din Malta, iar celălalt autoritatea de protecție a datelor din Italia. Ambele cazuri evidențiază importanța deosebită a oferirii unor motive specifice pentru prelucrarea datelor cu caracter personal – în special dacă măsura privind SLSJ impune prelucrarea de date cu caracter personal ale unor persoane care nu sunt suspecte.

Poliția malteză a solicitat accesul general și direct la datele de geolocalizare înregistrate de furnizorii de servicii de telecomunicații pentru a pune capăt unei serii de incendieri intenționate survenite pe insulă. Deși autoritatea de protecție a datelor și, ulterior, instanța și-au dat acordul pentru a permite accesul, Curtea de Apel din Malta a hotărât că măsurile nu erau proporționale. Curtea a hotărât că solicitarea privind datele a fost prea vagă și prea generală și ar fi avut ca rezultat prelucrarea datelor unor persoane nevinovate. Prin urmare, ar fi fost o ingerință disproporționată în exercitarea dreptului lor la viață privată. Solicitarea a fost considerată ilegală deoarece nu a fost suficient de definită. În consecință, a fost disproporționată și inutilă.

5.11 În Italia, poliția a propus mai multe măsuri pentru a contracara actele de huliganism din fotbal. Autoritatea de protecție a datelor din Italia a hotărât că, în contextul unor acte repetate de perturbare a ordinii publice pe stadioanele de fotbal italiene, ar trebui să se permită instalarea de camere de televiziune în circuit închis pe acestea. Cu toate acestea, în același caz, autoritatea respectivă a concluzionat că nu au fost prezentate suficiente motive și dovezi pentru introducerea unui sistem de emiteri de bilete individualizate pentru meciuri – creându-se o bază de date mare cu persoane care merg la meciurile de fotbal. În consecință, autoritatea a concluzionat că măsura propusă a fost disproporționată în raport cu problema asigurării ordinii publice. Cu toate acestea, într-un caz similar din Republica Cehă, prin aplicarea unor garanții pentru limitarea domeniului de aplicare al sistemului de emiteri de bilete individualizate, astfel de măsuri au fost considerate proporționale. Autoritatea de protecție a datelor din Cehia s-a asigurat ca numai anumite meciuri, considerate cele mai problematice (pe baza unor dovezi), urmau să facă obiectul obligației de emiteri de bilete individualizate.

5.12 Din perspectiva respectării vieții private, s-ar putea afirma că GL29 nu a fost convins că propunerile Comisiei privind frontierele inteligente sunt necesare pentru că a) nu s-a acordat suficientă atenție măsurilor existente și b) în ceea ce privește în special EES, acesta ar fi constituit un răspuns disproporționat la nevoile sociale imperioase identificate deoarece nu le-ar fi abordat într-un mod adecvat. Din perspectiva protecției datelor, definirea insuficientă a scopului în ceea ce privește propunerea referitoare la frontierele inteligente însemna că o astfel de prelucrare nu era adecvată sau relevantă, ci exagerată, determinând o păstrare a datelor pentru o perioadă mai mare decât era necesar.

Pentru a fi conformă cu testul proporționalității stabilit de CEDO la criteriul „să fie necesară într-o societate democratică”, orice măsură trebuie să fie un răspuns proporțional care să soluționeze nevoia socială imperioasă identificată, garantându-se în același timp faptul că există suficiente dovezi pentru a justifica respectivul punct de vedere. Cu toate acestea, din perspectiva protecției datelor, accentul este pus pe gradul în care prelucrarea datelor cu caracter personal ale unei persoane ar trebui să se realizeze ca

parte a măsurii privind SLSJ. În acest caz, pentru a garanta conformitatea din aceste două puncte de vedere, accentul ar trebui pus pe calitatea măsurii de a fi cât mai specifică scopului posibil. În acest mod, orice prelucrare de date cu caracter personal implicată este clar înțeleasă și definită și se reduce la minimum riscul de prelucrare a altor date în afară de cele necesare pentru atingerea respectivului scop. Prin urmare, claritatea cu privire la ceea ce se încearcă să se obțină printr-o măsură privind SLSJ ar trebui să garanteze faptul că măsura aleasă nu este numai proporțională, ci și că orice prelucrare a datelor cu caracter personal implicată reprezintă condiția minimă necesară pentru atingerea scopului său. Cu condiția să existe, de asemenea, suficiente justificări pentru o astfel de măsură, ar trebuie asigurată conformitatea cu articolele 7 și 8 din cartă, cu articolul 8 din Convenția CEDO, cu Directiva 95/46/CE și cu Decizia-cadru privind protecția datelor.

5.13 Păstrarea datelor

Directiva definește principiul păstrării în raport cu protecția datelor la articolul 6 alineatul (1) litera (e): *„păstrate într-o formă care permite identificarea persoanelor vizate o perioadă nu mai lungă decât este necesar în vederea atingerii scopurilor pentru care au fost colectate sau pentru care vor fi prelucrate ulterior. Statele membre stabilesc garanțiile corespunzătoare pentru datele cu caracter personal care sunt stocate pe o perioadă mai mare decât cea menționată, în scopuri istorice, statistice sau științifice”*.

Ca și în cazul principiului minimizării datelor, care impune colectarea și prelucrarea unui volum minim de date pentru atingerea scopului unei operațiuni de prelucrare de date, principiul păstrării datelor impune păstrarea datelor pentru un interval de timp minim.

- 5.14 Jurisprudența CEDO demonstrează în mod clar că păstrarea datelor pentru o perioadă mai lungă decât este necesar echivalează cu netrecerea celor trei teste de la criteriul „să fie (o măsură) necesară într-o societate democratică” (a se vedea *S Marper împotriva Regatului Unit*)³⁶. Păstrarea datelor cu caracter personal nu numai că invocă normele de protecție a datelor, dar înseamnă și o ingerință în viața privată a unei persoane.
- 5.15 Lipsa unor motive suficiente și relevante, disproporționalitatea și lipsa unei legături clare cu nevoia socială imperioasă de a păstra date cu caracter personal – în special pe cele ale persoanelor care nu sunt suspecte –, sunt subiecte recurente care au fost evidențiate ca fiind de interes de către GL29 și alte medii în ultimii ani. Această afirmație se aplică mai ales în cazuri precum registrul cu numele pasagerilor (PNR)³⁷ și programul de urmărire a finanțărilor în scopuri teroriste (TFTP).

³⁶ **S. și Michael Marper împotriva Regatului Unit (nr. 30562/04 și 30566/04).**

³⁷ Avizul 7/2010 referitor la Comunicarea Comisiei Europene privind o abordare globală referitoare la transferul de date din registrul cu numele pasagerilor (PNR) către țări terțe – Avizul 2/2007 al GL 178 referitor la informațiile furnizate pasagerilor privind transferul de date din PNR către autoritățile SUA, adoptat la 15 februarie 2007 și revizuit și actualizat la 24 iunie 2008; Avizul comun referitor la propunerea de decizie-cadru a Consiliului privind utilizarea registrului cu numele pasagerilor (PNR) în scopul asigurării respectării legii, prezentată de Comisie la 6 noiembrie 2007; Avizul nr. 5/2007 referitor la noul acord dintre Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii privind prelucrarea și transferul de date din registrul cu numele pasagerilor (PNR) de către transportatorii aerieni către Departamentul pentru Securitate Internă al Statelor Unite, încheiat în iulie 2007; Avizul 2/2007 referitor la informațiile furnizate pasagerilor privind transferul de date din PNR către autoritățile SUA; Avizul 8/2004 referitor la informațiile pentru pasageri privind transferul de date din PNR pentru zborurile între Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii.

- 5.16 Problema specifică a reevaluării necesității perioadei de păstrare a datelor a făcut obiectul raportului de control anual al Europol din 2012 care a constatat că: *„Prelucrarea datelor cu caracter personal ale unui grup de 96 de anarhiști nonviolenți raportați de contribuabil ca nereprezentând niciun pericol nu este – și nu a fost niciodată –, conformă cu ordinul de creare....”* *„Păstrarea datelor pentru o perioadă mai mare de 5 ani fără nicio verificare a relevanței acestora și raționamentul prelucrării ulterioare ca urmare a unei întârzieri în ceea ce privește datele care trebuie prelucrate nu constituie o evaluare corespunzătoare a necesității păstrării respectivelor date”*. Prin urmare, includerea de perioade de păstrare a datelor la începutul unei măsuri propuse și reevaluarea periodică a acestora sunt esențiale pentru garantarea respectării legislației privind drepturile unei persoane la viață privată și la protecția datelor.‘
- 5.17 Într-un mod similar, autoritățile naționale de protecție a datelor și instanțele germane și neerlandeze au decis că sistemele ANPR trebuie să garanteze că înregistrările cu numerele de înmatriculare sunt șterse imediat dacă se obține un „rezultat negativ” (no hit) pentru a se garanta că măsura a fost suficient de proporțională pentru a atinge scopul/pentru a răspunde nevoii sociale imperioase identificate.
- 5.18 Prin urmare, principiile minimizării datelor și păstrării datelor vor fi adesea corelate și sunt strâns legate de principiul limitării scopului. Din perspectiva protecției datelor, este probabil ca nedefinirea în mod strict a scopului să conducă la o încălcare a principiilor minimizării și păstrării datelor. Din perspectiva respectării vieții private, nedefinirea în mod strict a scopului prelucrării datelor cu caracter personal va însemna că nevoia socială imperioasă este insuficient definită. Aceasta ar putea conduce autoritatea din SLSJ la o exercitare disproporționată a competențelor sale în raport cu scopul legitim urmărit.

PARTEA VI

6.0 Lecții învățate și recomandări practice

Pentru ca o măsură SLSJ să fie conformă, reiese clar din cele menționate anterior că trebuie trase învățăminte atât în ceea ce privește respectarea vieții private, cât și în ceea ce privește protecția datelor.

- 6.1 Abordarea stabilită de CEDO nu ar trebui considerată singura modalitate de a obține conformitatea, însă ar trebui să fie utilizată ca o orientare sau un proces care asigură conformitatea. Mai jos este un rezumat al acestui proces și anumite elemente care trebuie luate în considerare atunci când sunt propuse, aplicate sau reevaluate măsuri privind SLSJ.

Este măsura propusă **în conformitate cu legislația**?

SLSJ trebuie să aibă un temei juridic pentru a aplica sau a utiliza măsura.

Măsura **urmărește un scop legitim**?

Măsura trebuie să urmărească unul dintre scopurile prevăzute la articolul 8 alineatul (2) din Convenția CEDO.

Este măsura propusă **necesară într-o societate democratică**?

Nevoia socială imperioasă

Identificarea nevoii sociale imperioase (problema specifică sau tipul specific de faptă penală) la care trebuie să se răspundă.

Gravitatea problemei și probele existente pentru justificarea respectivului punct de vedere. A se lua în considerare natura faptei penale care este anchetată. Problemele pot avea o „pondere” diferită în funcție de gravitatea faptei penale, de impactul acesteia asupra societății, de contextul în care a fost săvârșit delictul etc.

Timpul – Evaluarea necesității și proporționalității măsurilor în raport cu timpul scurs între momentul săvârșirii delictului și momentul în care a fost luată măsura, de exemplu, o faptă penală săvârșită când persoanele în cauză erau minore. A se lua în considerare data intrării în vigoare a legii și măsurile adoptate având în vedere contextul actual. În plus, a se revizui periodic necesitatea și proporționalitatea măsurilor pentru a se garanta faptul că sunt în continuare relevante motivele furnizate cu privire la motivul adoptării măsurilor în scopul abordării unei anumite probleme.

Atitudini, cultură și marjă de apreciere – Este evident că statele membre dispun de o marjă de apreciere în ceea ce privește măsurile privind SLSJ. Totuși, această marjă de apreciere face întotdeauna obiectul unui control judiciar. Din perspectiva respectării vieții private, pentru garantarea exercitării corespunzătoare a marjei de apreciere, trebuie oferite motive relevante și suficiente pentru a se justifica utilizarea unei măsuri și caracterul proporțional al acesteia în raport cu nevoia socială imperioasă identificată. Din perspectiva protecției datelor, există o oarecare flexibilitate pentru a se lua în considerare astfel de aspecte culturale. De exemplu, prin adoptarea Directivei privind păstrarea datelor, autoritățile germane au convenit asupra unei politici de păstrare timp de 3 luni în locul politicii de păstrare timp de 2 ani, existentă în alte state membre.

Proporționalitatea

Măsură cu obiective clare și specifică scopului. Înțelegerea obiectivului care trebuie

atins va contribui la stabilirea categoriilor sau a tipurilor de date necesare, a tipului de prelucrare care trebuie aplicat și a calității datelor solicitate.

De exemplu, limitarea corespunzătoare a scopului ar trebui să conducă la un număr minim de persoane afectate de o operațiune de prelucrare a datelor. Într-un context SLSJ, acesta ar putea fi numărul de persoane suspectate de săvârșirea unei fapte penale. Astfel, ar trebui făcută o distincție clară între diferitele categorii de persoane vizate și, dacă este cazul, tipurile de date prelucrate referitoare la anumite persoane ar trebui stabilite de la caz la caz. Un alt exemplu ar putea fi păstrarea mostrelor de ADN. Aceasta implică o înțelegere a faptei penale vizate și a utilității pe care o poate avea prelucrarea datelor ADN în soluționarea cazului penal respectiv. Fiecare parte a procesului, de la colectarea, prelucrarea și până la păstrarea datelor DNA, trebuie luată în considerare pentru a se garanta că fiecare element al procesului de prelucrare a datelor este pe deplin justificat. Abordându-se astfel limitarea scopului se vor îmbunătăți normele privind respectarea vieții private și protecția datelor.

Totuși, nu toate datele cu caracter personal la care o autoritate trebuie să aibă acces sunt prelucrate de aceasta. Prin urmare, autoritățile pot avea nevoie de acces la date colectate inițial de alte organizații în scopuri foarte diferite. De exemplu, în cazul noului Regulament Eurodac, elementele esențiale pentru garantarea necesității și proporționalității în astfel de cazuri vor fi garanțiile pentru limitarea accesului.

Evaluarea măsurilor existente și a alternativelor. Atunci când se are în vedere adoptarea unei măsuri, este important să se analizeze în prealabil măsurile deja existente pentru soluționarea problemei vizate. Lacunele în aplicarea și revizuirea mecanismelor existente și evaluarea acestora în raport cu orice altă măsură nou propusă pot avea ca rezultat un număr insuficient de motive și de dovezi pentru a demonstra că măsura propusă este într-adevăr răspunsul necesar și proporțional la o nevoie socială imperioasă. Astfel de considerente sunt, de asemenea, importante în contextul extinderii accesului la date cu caracter personal al autorităților din SLSJ în cadrul unor inițiative și proiecte cum ar fi acordurile privind PNR, legile care reglementează traficul de supraveghere, datele de localizare și normele privind accesul la tranzacții financiare.

Atunci când sunt disponibile măsuri mai puțin invazive, dar la fel de eficiente (luând în considerare costurile rezonabile), doar aceste măsuri vor fi considerate necesare.

Garantarea caracterului adecvat, relevant și neexcesiv. O colecție vastă de date care poate fi accesată direct în orice moment reprezintă evident un element care va fi întotdeauna util și care va avea o valoare adăugată din perspectiva unei autorități din SLSJ. Cu toate acestea, ceea ce trebuie înțeles în aceeași măsură este dreptul la viață privată al unei persoane și dreptul acesteia de a nu i se prelucra datele fără un motiv fondat. Prin urmare, trebuie menținut un echilibru.

Fiecare măsură propusă trebuie evaluată separat pentru a i se înțelege impactul. Este puțin probabil ca aplicarea generală a oricărei măsuri propuse să îndeplinească criteriul necesității și al proporționalității.

Determinarea perioadei de păstrare a datelor – calcularea exactă a perioadei pe parcursul căreia sunt păstrate datele într-un context SLSJ este dificilă din cauza riscului ca ștergerea datelor să ducă la pierderea de date utile pentru anchete viitoare. Cu toate acestea, la fel ca în cazul colectării fiecărui tip de date cu caracter personal, fiecare

măsură propusă trebuie evaluată separat pentru a i se înțelege impactul. Este puțin probabil ca politicile de păstrare generale în vederea măsurilor propuse să îndeplinească criteriul necesității și proporționalității.

Păstrarea ar trebui corelată atent cu scopurile inițiale pentru care au fost colectate datele. Trebuie să se țină seama de persoana de la care au fost colectate datele și de motivele colectării. De exemplu, colectarea de date de la persoane care nu sunt suspecte poate implica o perioadă de păstrare mult mai mică decât în cazul persoanelor suspecte sau implicate altfel în fapta penală respectivă.

Aplicarea unei abordări holistice. În special după evenimentele din 11 septembrie, legiuitorii europeni au fost foarte activi, adoptând măsuri noi de limitare a drepturilor la viață privată și la protecția datelor în SLSJ. Această evoluție evidențiază importanța specială a abordării unei viziuni holistice în ceea ce privește evaluarea ingerinței unei noi propuneri legislative în exercitarea dreptului la viață privată și la protecția datelor. Pentru a putea afirma că o nouă propunere legislativă este în continuare proporțională, este necesară evaluarea modului în care noua măsură s-ar adăuga la cele existente și dacă toate acestea în ansamblu ar limita în continuare în mod proporțional drepturile fundamentale la protecția datelor și viață privată.

Motive relevante și suficiente

Propuneri bazate pe dovezi. Multe dintre criticile aduse în ultimii ani de GL29 cu privire la măsurile propuse pentru abordarea aspectelor SLSJ au fost legate de motivele și de dovezi insuficiente prezentate grupului pentru justificarea faptului că măsura propusă este singura proporțională pentru a răspunde nevoii sociale imperioase identificate. O justificare solidă a măsurilor propuse trebuie să treacă de control, dacă este necesar. Prin urmare, măsurile propuse trebuie să se sprijine pe cercetări bazate pe dovezi, pe statistici, pe previziuni etc. Toate acestea vor contribui la garantarea trecerii testului privind motivele și dovezile suficiente.

PARTEA VII

7.0 Concluzie

În concluzie, GL29 recomandă aplicarea abordării menționate anterior în cazul în care sunt propuse, aplicate sau revizuite măsuri privind SLSJ care implică o ingerință în viața privată și o prelucrare a datelor cu caracter personal. Argumentele recomandate în prezentul aviz ar trebui să fie considerate moduri de obținere a conformității și să acționeze ca garanții pentru asigurarea necesității și proporționalității efective a oricărei viitoare măsuri privind SLSJ, precum și a deplinei respectări a protecției datelor.

Redactat la Bruxelles,
la 27 februarie 2014

*Pentru Grupul de lucru,
Președinte
Jacob KOHNSTAMM*